

DERŰS KATEDRÁLIS

FRANCI ZAGORICNIK

- Vázlat: a) *praeludium*
b) *fúga*
c) *konzekvencia*

helyreállítás

Elsőbb is mindjárt itt a kérdés hogyan kezdjük ki
ezt a kín-világot s hogy kezdjünk hozzá
ahhoz melyet majd jó okok tartanak
és biztos lesz a helyén.
ezen akadt fönn az isten is. végül kimondta az
igét
mely teljességgel értelmetlen volt
tekintve hogy magától is felkelt a hajnal mindazzal
mi vele jár. a többi úgysis
költészet
s a jóistenke önfeledt jókedvvel
ízlelgette magában a dolgok nevét szép sorban
ahogy a napvilágra jöttek
mindent előrelátott s ha valamit
elnézett
újra kezdte az egészet előlről
mindent újra felmért és átszámított
és megalkotta a törvényt
mely a dolgokat mozgassa bár a dolgok
már előbb megvoltak ő előtte is
és lesznek még igék melyeket meg sem ért
s amelyek neki mit sem mondanak.
tehát olyasmit kell kezdeni aminek nincs kezdete
aminek nincsen Á-ja
nincs szegélye mert a szegély csak látszat. A látszat
kitalált de tapintható határa
a mindenfelé kiterjedő létnek
megcsorbítani vagy kidomborítani a szegélyt
láthatóbb látszatot teremteni
aközött ami van s aminek még lennie kell
a tulajdon igen-jét vagy nem-jét
épp elég ok egy ilyen szövetből
mint minden véget ér

ez a beszéd is a katedrálissal
ahogy elterveztem
vagy elhalasztom fejfájásra
vagy más ürügyre hivatkozva
hadd jöjjön a hajnal és a többi
aztán úgyis köpök mindenre ami már van
és ami még lesz
így is úgy is elárasztom a világot
és kezdem előlről azt aminek nincs kezdete

M o r d a n a

A koponya faltól falig visszhangzik
köszönöm szépen ezt már tudjuk
a koponya üres koponya
s a kéz is üres
a bőr a köröm
meg az asztal is úgy ahogy látom
lábamat érintő lábakkal
a szoba és az üres fal
és más úrök úrei
tűz ropogása hangszórók hangja
fű köve zászló tengere
a mondat vészkijárat
utána kigyulladhat a csillag
a megfelelő viszonyszám
nevét helyét és rendeltetését felvéve
odavész a gondolat a biztonságos forgácsban
elveszti alakját
sziromba fésző kő volt
Mária tengere mélye
és az ő szelíd vergődése
az alámosott part sziklái között
mert nem akar előírassá válni
és kitart szubverzív istenségében
még egy másik szó
oly erős sodrú görgeteggel
amilyent csak kívánni lehet
egy féligmeddig már meghódított
s abban a pillanatban mindenképp a legszebb szó
odaveszett
mindent újra végiggondoltam
volt két derűs szótagja
az egyik sok áááááá-val a másik kicsit kevesebbel
s oly mosolygós
hogymuszáj akarnom
noha semmisem annyira átfogó
hogymel ne válhassak tőle
vagy talán épp azért
mert még nincs kipróbálva valahány lehetőség
és végül még csoda is történhet
ahelyett hogy elolvadnék a határtalanságban

h á r o m r a

Tudom hogy kell követ köre rakni
mert a szerszámok itt vannak
s a kezeimmel kezdeni kell valamit
jó szélnek lenni
mely a füledben dúdol bárhová ereszkedsz
poros gitárnak lenni
valami elfelejtett szegre akasztva
jó lenni valaminek
például jó lenni
és jó lenni
és jó lenni
parázs vagy tápláló föld
a talpamnak a gyökeremnek
a hold kelyhéből
szétömlő holdsugár valami forrás folytatása
egy következmény
de nem az amit a félelem talál ki
a látszat mulandósága ellen
nem az amit meghódítunk
s aztán ha vállunk nyomja
valami idegen teher terhe
és nem ez vagy az
hanem most hanem itt hangom katedrálisa
mozgásom sodra
madár vagy fészek vagy érc
jó lenni és gesztenyét rázni
üdvözlégys gesztenye nagy istene
mert tiéd az éhségem
országom üdvözlégys búzatenger
és friss patak
rákacsintok a napra
jelt adok neki
hogyan vannak még más dolgok
és meg kell őket ragadni
a jó végükön
megfenni a halál kaszáját
a jó végén
aratásra a jó végén
kenyérre rétre
a jó végén
tudom hogy tart a vers

n é g y r e

Ajtót nyitok az éjbe
Minden este ugyanazt az ajtót
Minden este más éjbe
Így könnyedén elérjük a változatosságot
S ez a buzgalom felszabadít
Mindannyiszor megcsap a kellemes hűvösség
Bár a csillagok pályája ki van szabva
Előre meg hátra
És a végét megkeseríti
Az egyetemes törvény szabad esés

A semmibe Felnyitjuk a szardíniás
Koporsót S a többi csillag szeme elmémul
Azonosság a Nagy Alpesi Vonat
És az Adria közt Már rég békésen
Ereszkednek le a nagy garaton
Egy pillanattig rábizzuk magunkat az örvényre
Az emberség előjogával rábizzuk magunkat
Nézésre evésre éhezésre
Valami más látomás szerint
És már nem elégítenek ki az Andromédák
S az összes északi csillagzatok
Ezért dél felé fordul a tekintet
Aztán átkúszik az árnyak homályán
És élvezettel üríti poharát
Valami másnak
Mert a csillagok is szabályozottak
És az árnyak szavatolják a biztonságot
Melyben éhes állatok
Foga csattog
A kutyák végzik dolgukat
Kitöltik az udvar ürességeit
És a gyümölcsösök is egyezkednek
A káromkodások közös nyelven
Valami kutyább világért
Ó halak holt csillagai
a hajnalotok s a harmat gyöngye szeméten
Ó holt csillagok halai
lerágott csontvázal kerültök vissza a tengerbe
Ó holt halak csillagai
sikoljatok ki siessetek kisiklani
Maradjatok az éjszakában
tartsátok vissza az átkozottat maradjon itt
megfojtva a reggel krematóriumában
s munka nélkül a halhatatlanság ajtónállói

striptease

Lassan vetkőzik az éj
s a lét feneketlenségéhez szokott szem
mindinkább kialszik
már nem is nézek de egyre jobban látom
a föltorló fény pornográfiáját
s mi döngnyűzők a köldökünket bámuljuk
ahelyett hogy még ma fölzabálnánk
a tegnapot s az előző napokat
melyek még bűzlenek

vegyetek ócska rozsdás órát
vegyetek ébresztőt mely már nem ébreszt
hajnali órjára
az ébredés keresztútjain
a mai órát s az eljövendő órát
vegyetek meg leszállított áron

a régi majdnem használhatatlan napot
akasszátok a falra
 ha gyufát tarttok alája
 egész tisztességesen világít
éjjel-nappal versenyzünk vetkőzésben
 a póre igazság a póre tény
 a póre fal a puszta nyomorúság
 az elsőt követi a másik
 s már nem fontos hogy a harmadik
 vagy a negyedik hol is áll
 s már nem fontos hogy itt-e az idő
csillagok ne pironkodjatok hanem
szeressétek egymást és szaporodjatok ahogy illik
vegyetek példát rólam
 mennyi sarat hagytam már magam mögött
 mindennap újra kikécmeregnek belőle
 kevesebbet foglalkozom a fogaimmal
 hogy a lábam ne is említsem
mert a legfőbb mégis a nyakkendő
 a tiszta ing a nadrág éle
 s a kalapemelés íratlan
 szoc-bonton szerint szerkesztő elvtárs
 írja meg mit gondolnak erről
 a kínaiak vagy a hottentották
 holnap ez talán fontos lesz
hogy ne nőjön fel a fal
hogy ne nőjenek a falak túl magasra
ahogy a múlt hullahegye felnőtt
és a föld el ne veszítse
ezt a billegő egyensúlyát
feltétlenül írjon tisztelője egy amatőr
humanista a nap éjjé vetkőzik
üdvözlöt
holnap ismét jelentkezünk ugyanebben az órában

ö z ö n v í z

ültek a parkban a város közepén
 egy nagy vasmacska mellett
 árnycsipkék s galambok közt
 három ritka szagú építő
 valami kifejezéstelen megértéssel
 a csivogó madarak
 s az ostoba vasmacska iránt
 az egyik így szólt az ám
a másik mondta ha ledobják a H-bombát
 a köztársaság tér mindent elsimítanak vele
 a felhőkarcolók a hegyek minden
 a harmadik zsömlét rágcvál
 azt mondta ó minden
 a galambok csipegették a morzsát
 a förtelmes vasmacska tövében
 aztán hullni kezdett a hamu

szethullottak az építők három nap három éjjel
hullái a galambok hosszú hosszú éjjel
elolvadtak s a vasmacska a tér
a felhőkarcolók a hegyek
a katedrális ó és minden ó
valaki majd rádrel pompei
ezerhétszáz év múlva
 hogyha mint csipkerózsika fölébredsz
számtalan kincset s boldogan omlasz
lel az ki keres a boldog herceg nyakába
 aztán jövünk mi
 volt emberek s fölfaljuk
 amint megjelenik valaki
 azonnal fölfaljuk
most már kutatókat
 idomítunk hogy később is
 legyen kit felfalnunk elég
 kutató lesz a volt embereknek
 elég pompei
nincs halál
de van fény

Ács Károly fordítása